

#RefugiulPerfect37

Cele mai bune refugii se nasc în imaginația noastră.
Tot acolo își au obârșia și cei mai buni prieteni, uneori.
Cu siguranță, acolo se nasc, întotdeauna, cele mai bune cărți.
Așa cum este și *Imaginar*.

#RefugiulPerfect 37

Un text de Ioana Vilcu

Amanda a avut mereu o imaginație debordantă. Un șal verde se transforma într-o clipită în cel mai veninos șarpe din lume, crăpăturile din asfalt erau prăpăstii îngrozitor de adânci peste care trebuia să sari, iar ascunzătoarea de sub tufișul din curte era pe rând navă spațială cu care colinda prin spațiu, batiscaf cu care se scufunda pe fundul oceanului sau „un complex de peșteri adânci și întunecoase, întinse pe nenumărați kilometri“.

Chiar și acum, când a trecut bine de cincizeci de ani, Amanda e la fel de inventivă și de pusă pe șotii. Copiii de la grădiniță o adoră, e educatoarea lor preferată, pentru că inventează cele mai năstrușnice jocuri, le spune cele mai amuzante povești și îi încurajează să fie creativi.

Dar când ajunge seara acasă, după ce le dă de mâncare pisicilor și după ce își trage un pic sufletul, Amanda scrie de zor la cartea ei. Se numește *Imaginar* și e o poveste despre prieteni imaginari. Oho, Amanda e specialistă în așa ceva! De fapt, cartea este un omagiu adus celui mai bun prieten imaginar pe care și l-ar fi putut dori un copil: Rudger. Rudger a fost mulți ani alături de ea și au trecut împreună prin atât de multe! Nici măcar ea nu își aduce aminte toate nebuniile pe care le-au făcut! Dar ce nu poate uita e prima vară în care l-a cunoscut pe Rudger și în care aproape l-a pierdut.

Îi este greu să scrie despre asta, însă știe că, dacă vrea să-i convingă pe părinți că prietenii imaginari sunt benefici pentru copii, trebuie să povestească tot – și lucrurile bune care li s-au întâmplat, și cele rele. Iar întâlnirea cu domnul Bunting a fost cea mai terifiantă experiență prin care au trecut Rudger

și Amanda. N-a știut de la început cine era și ce voia de fapt bărbatul acela îmbrăcat în cămașă fistichie. Altfel Amanda i-ar fi spus mamei despre el, chiar dacă știa că nu o s-o creadă de la început. Ar fi insistat, ar fi bătut din picior, dar până la urmă ar fi convins-o de intențiile lui necurate, iar mama i-ar fi protejat. Dar așa... prin câte au avut de trecut cei doi prieteni și câte au avut de înfruntat!

Tot în vara aceea a învățat atât de multe despre prietenii imaginari! A aflat că nu toți copiii au asemenea prieteni (Amandei și acum îi pare rău pentru micuții care nu o să pornească niciodată într-o aventură alături de prietenii lor imaginari, mare, mare pierdere!), dar și că prietenii imaginari au nevoie de copii ca să supraviețuiască. Odată ce un copil crește și nu mai crede în prietenul imaginar... Dar nu, Amanda nu e încă pregătit să vorbească despre *asta*.

Așa că se întoarce la înfricoșătorul domn Bunting și la prima lor întâlnire. O să-și ia inima-n dinți și o să povestească tot, da, da, n-o să ascundă nimic! Amanda inspiră adânc și continuă să scrie cartea:

„S-a uitat pe lângă mama și a văzut în prag două persoane: un bărbat adult, care îi arăta doamnei Shuffleup un ecuson, și o fetiță cam de vârsta Amandei. Bărbatul purta bermude și o cămașă cu model fistichiu, toată numai culori țipătoare, întinsă pe torsul lui lat așa cum se întind palmierii sub briza tropicală. Ținea în mână un clipboard, avea un pix după ureche și era complet chel. O pereche de ochelari negri îi ascundea ochii și o mustață roșie îi acoperea gura. Mustața îi tremura de fiecare dată când vorbea.“